

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Просто поцілунок?

Я відвела погляд від екрана телевізора та подивилась на Клея Армстронга, відчуваючи, як збудження струменить моїми венами. Мені знадобилося кілька хвилин, щоб сфокусувати свій зір і з'єднати воедино перед собою обличчя Клея.

Він був усього на кілька місяців старший за мене, неймовірно милий, зі світло-каштановим волоссям, яке завжди спало на його чоло й просто благало мене провести крізь нього пальцями.

Знову ж таки, я ніколи не бачила негарного хранителя, хоч навіть мені не притаманна ментальна гімнастика, де я порівнювала б їхній вигляд у людській та хранительській подобах.

Клей сидів поруч зі мною на дивані у вітальні його батьків. Ми залишились самі, і я не могла збагнути, що ж такого я зробила у своєму житті, щоб заслужити сидіти тут поруч із ним, торкаючись стегнами. Як і всі

хранителі, він був значно вищим за мене, а мій зріст — метр сімдесят шість, і ніхто не скаже, що я невисока дівчина.

Клей завжди ставився до мене приязніше, ніж інші хранителі, навіть дещо грайливо, і мені це було до вподоби — від нього я отримувала те ставлення, яке помічала між іншими, але якого ніколи сама не мала. Ніхто із компанії хранителів, окрім моєї подруги Джади та, звісно ж, Міші, не звертав на мене особливої уваги, а тим паче не прагнув мене поцілувати.

Але Клей завжди був милим, робив мені компліменти навіть тоді, коли я знала, що маю відверто кепський вигляд, та протягом останніх тижнів він постійно вишукував мене. І мені це *подобалося*.

І в цьому, збіса, не було нічого поганого.

Отож, коли він підійшов до мене біля Прірви (насправді це було величезне вогнище, де молодші хранителі зависали ввечері) й запитав, чи не хочу я піти до нього подивитися якийсь фільм, я довго не роздумувала.

А зараз Клей хотів мене поцілувати.

І я цього хотіла.

— Триніті? — сказав він, і я здригнулася, побачивши, що його пальці раптово опинилися біля мого обличчя. Він спіймав пасмо мого волосся, що спало на щоку, та заправив його мені за вухо. Його рука сповільнилась.

— Ти знову робиш це.

— Роблю що?

— Тікаєш від мене, — сказав він. Я ж тікала, і доволі часто. — Де ти літаєш?

Я усміхнулася.

— Ніде. Я тут.

Очі хранителя, яскраво-блакитні, зазирали в мої.

— Добре.

Я усміхнулася ще ширше.

— Просто поцілунок? — повторив він.

Мій запал злетів іще на одну сходинку, і я повільно видихнула.

— Просто поцілунок.

Він усміхнувся та схилив голову так, що наші губи опинилися поруч. Мої вуста привідкрилися в очікуванні. Мене вже колись цілували. Один раз.

Що ж, якщо чесно, то я була ініціаторкою поцілунку. У шістнадцять років я поцілувала Мішу, а він відповів мені взаємністю. А потім нам обом стало дуже ніяково, бо він був мені як брат, і це точно було не те, чого ми хотіли б.

До того ж ми не мали цього робити через те, ким був Міша.

І через те, ким була я.

Вуста Клея торкнулися моїх, вони були теплі й... сухі. Я здивувалась.

Я думала, вони будуть, не знаю, *більш вологі*. Але все було... мило, особливо коли додалося пристрасті та його губи привідкрили мої, а далі ще *більше*. Його вуста почали цілувати мене, і я відповіла своїм поцілунком.

Я не хотіла зупиняти його, коли рука з моєї потилиці спустилася по спині аж до стегна.

Цей жест також був приємним, і коли він сповільнився, я підіграла йому, поклавши свої руки йому на плечі. Клей нависнув наді мною, зіпершися на руку, щоб не задавити мене своєю вагою.

Температура тіла хранителів вища за людську, вища за мою, — але Клей здавався навіть іще гарячішим, ніби він ось-ось спалахне.

І я... я відчула себе ніби... розігрітою.

Ми цілувалися й цілувалися, і ті поцілунки більше не були сухими. Мені подобалося, як нижня частина його тіла сперлася на мене, як вона рухалася у ритм зі мною, цей загадковий темп — здавалося, що він повинен бути, що він може бути ще швидшим — якщо я цього захочу.

І це було... *мило*.

Мило як і тоді, коли він тримав мою руку дорогою до себе додому. І так мило, як та запалена ним свічка, що пахла кавуновим лимонадом, — у цьому було щось романтичне. Як і в тому, як його долоня відкрилася і стислася у мене на стегні. Я відчула, як по моєму тілу розлилося тепло і задоволення, — це не про зривання одягу і збудження — але це було... Це було так мило.

А тоді рука Клея вже залізла мені під футболку і піднялася вище, на груди.

Стривай.

Я потягнулася вниз і схопила його за руку. Тоді відсторонилася й припинила цілуватись.

— Гей.

— Що? — його очі лишалися заплющеними, рука досі була на грудях, а стегна *досі* рухалися.

— Я ж сказала, просто поцілунок, — нагадала я йому і потягнула за руку. — А це вже більше, ніж просто поцілунок.

— Тобі не подобається?

А мені не подобалося? Мені перестало подобатися, ключове слово тут *перестало*.

— Більше ні.

Гадки не маю, яким чином фраза «*більше ні*» перетворилася на «*поцілуй мене знову*», але Клей зробив саме це. Він притиснувся губами до мене, і той тиск більше не був милим. Це було майже боляче.

У мені всередині, ніби сірник, спалахнуло роздратування. Я схопила його долоню та висмикнула її з-під своєї футболки. І відштовхнула його, знов перервавши поцілунок.

А тоді подивилася на нього.

— Злізь із мене.

— Я це і намагався зробити, — пробурмотів він і піднявся. Цей рух здався мені жадливо повільним після настільки грубого наказу.

Я штовхнула — штовхнула так *сильно*. Клей звалився із мене набік і впав на підлогу.

Від ваги його тіла захитався телевизор, а полум'я на свічках затремтіло.

— Якого біса? — крикнув Клей, сідаючи рівно. Його ніби громом вдарило від усвідомлення, що я здатна на такий вчинок.

— Я ж сказала, що мені це більше не подобається. — Я опустила ноги з дивана і встала. — А ти продовжив.

Клей шоковано витріщився на мене, повільно кліпаючи. Здається, він мене навіть не почув.

— Ти скинула мене з себе.

— Ага, бо до тебе не доходить. — Я переступила через його ноги та пройшла повз вікно у напрямку дверей.

Він теж підвівся.

— Коли ти благала мене поцілувати, не скидалося на те, що тобі було огидно.

— Що? Гарзд. Час фейкових новин, — загарчала я. — Я не благала тебе. Ти запитав, чи можна мене поцілувати, а я відповіла: «Просто поцілунок». Не перекручуй те, що шойно відбулося.

— Байдуже. Знаєш що, мені навіть не сподобалося.

Я закотила очі й повернулася до дверей.

— А відчувалося так, ніби сподобалося.

— Тільки через те, що ти тут єдина дівчина, яка не сподіватиметься, що я з нею зустрічатимуся.

Зустрічатися, на думку хранителів, — це не просто бігати на побачення. Це значить одружитися й народити цілу бісову купу дитинчат-хранителів, тож таке формулювання мене більш ніж просто образило. Не тільки через те, що такі слова звучали дуже неввічливо з його боку — вони зачепили мене за живе.

Я тут сама, і жодні стосунки не переросли б у щось серйозне. Хранителі не змішують свою кров з людською. Вони навіть не мають справи з представниками мого виду.

— Я певна, що я тут не єдина дівчина, яка не хоче зустрічатися з тобою, віслюкоголовий.

Клей рухався зі швидкістю хранителя. Ще секунду тому він був біля диванчика, а зараз уже стояв навпроти мене.

— Не варто бути таким...

— Краще підбирай слова, подружко.

Моє роздратування швидко переросло у злість, і я спробувала заспокоїтися, бо... коли я зла, трапляються погані речі.

І у таких випадках зазвичай проливається кров.

Його щелепи застигли від напруження, а груди здійнялися від глибокого вдиху. Після цього привабливе обличчя Клея пом'якшилося.

— А знаєш, почнімо спочатку. — Його долоня зникла з мого поля зору й опинилася на моєму плечі. Заскочена зненацька, я аж підскочила.

Дарма він це зробив, бо мені не подобається, коли мене намагаються налякати.

Я зловила його за руку.

— Скажи мені, а падати на підлогу — це дуже боляче?

— Що? — вуста Клея дещо привідкрилися.

— Бо ти зараз реально гепнешся. — Я викрутила його руку, та на якусь мить побачила, як його обличчям пронісся вираз шоку. Він лише тренувався, щоб стати хранителем — готувався перетворитися на воїна, яким світ звик бачити хранителів — тож він не усвідомив, як я настільки швидко взяла ситуацію у свої руки.

А далі Клей уже ні про що не думав.

Я розвернула його і перенесла свою вагу на праву ногу. Тієї ж довбаної секунди я завдала удар лівою, досконало поціливши своєю ступнею у спину хлопця. Надзвичайно задоволена собою, я чекала, що він заріє носом.

Але не так сталося, як гадалося.

Клей пролетів кімнатою, вдарившись у вікно. Скло тріснуло й розсипалося, а тоді він гепнувся через віконну раму та приземлився надворі. Я почула, як він ударився об землю. Ніби такий собі землетрусик.

— Упс, — прошепотіла я, притиснувши долоні до щік. Я простояла там десь пів хвилини, а тоді поспіхом кинулася вперед до вхідних дверей. — Ой, ні-ні-ні.

На щастя, на ганку світився ліхтар, і світла було достатньо, щоб побачити місце, де впав Клей.

Якраз на трояндовий куш.

— Ох, друже. — Я збігла сходами, коли хлопець зойкаючи скотився з нього набік. На вигляд він був живий. Це хороший знак.

— Що це в біса було?

Від звуку я підскочила й підвела очі, хоча вже по голосу впізнала, хто це був. Міша. Він з'явився із мороку та вийшов до світла ганкового ліхтаря. Занадто далеко від мене, щоб чітко його розгледіти, але мені й не